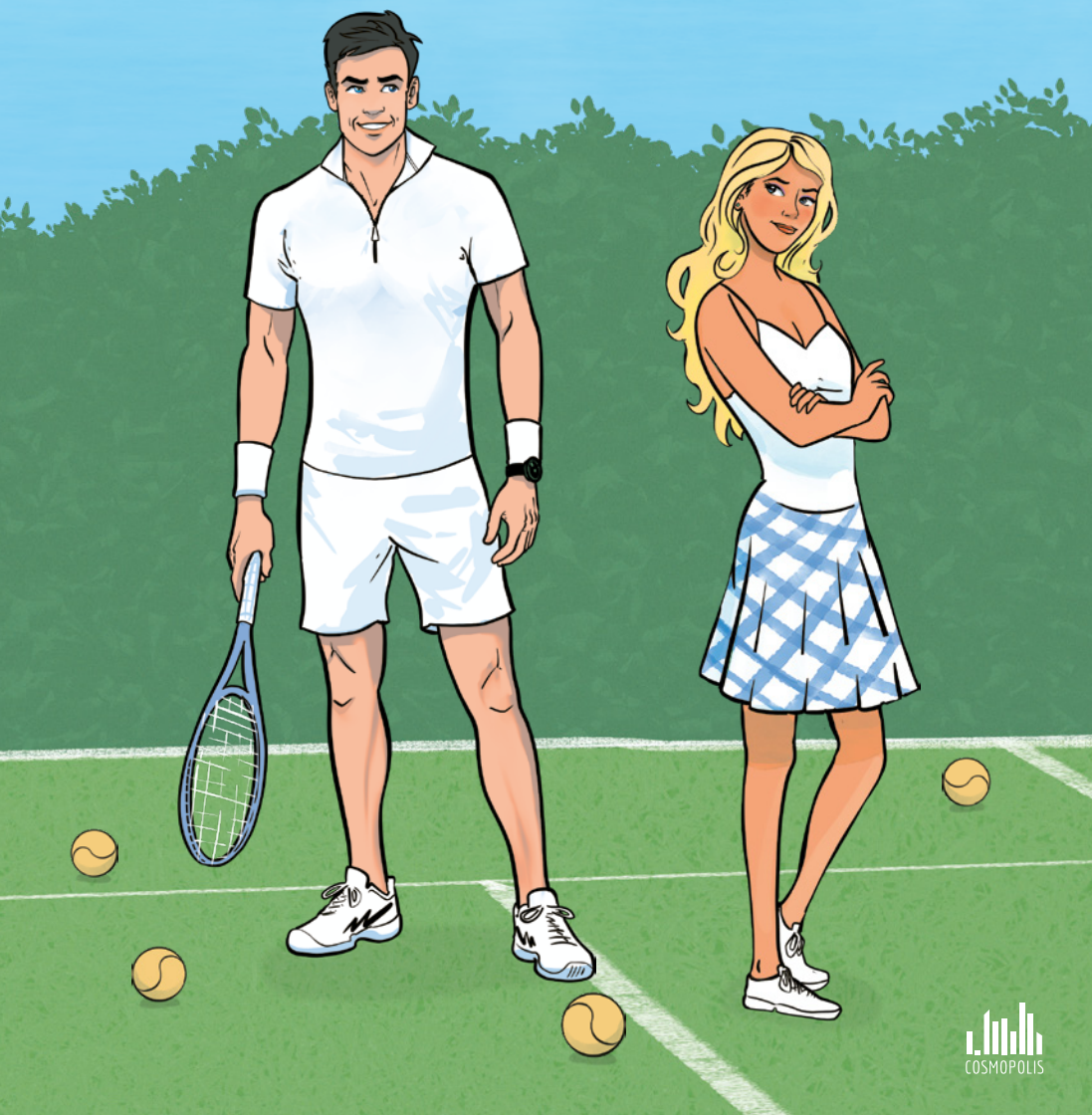

Na kurtu

Katherine Reilly

Katherine Reilly

Na kurtu

Přeložila Eva Kadlecová

© Katherine Reilly, 2024

This translation of Match Point is published by Grada Publishing, a. s.
by arrangement with Head of Zeus Ltd.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Eva Kadlecová, 2025

Cover Illustration © Petr Kopl, 2025

ISBN 978-80-271-5522-4

Věnováno Kim
Děkuju, že jsi ve mě věřila.

Prolog

Dnešek bude určitě lepší.

To si aspoň pořád dokola opakuju, když otevírám další hnědou obálku, vytahuju z ní knížku a pokládám ji na vytrvale rostoucí hromadu na svém stole. U nás v *Daily Journal* přistávají každý týden desítky knih, na které chtějí nakladatelé napsat recenzi, a já jako asistentka kulturní redakce mám za úkol je shromáždit a vyrovnat na vozíček, aby si knižní redaktorka mohla podle hřbetů vybrat ty, které si přečte a napíše o nich.

Nerada přiznávám, že tohle je jedna z těch zajímavějších částí mojí práce.

Ne že bych si stěžovala. Víím, že mám štěstí, že vůbec můžu pracovat v novinách, a když jsem se vloni přistěhovala do Londýna, upřímně jsem ani nedoufala, že se mi podaří dostat nějaké místo v oblasti médií, takže bych měla být vděčná, že tu jsem, skládám knížky na hromádky a běhám pro čaj a kafe. To jen, že jsem tak trochu doufala, že se možná budu moct zapojovat do něčeho o krapet kreativnějšího. A jelikož mi letos bude devětadvacet, někdy si říkám, jestli bych už neměla být někde dál než na začátečnické pozici pro čerstvou absolventku.

Tak třeba včera. Můj jediný důležitý úkol byl zamluvit mému šéfovi Harveymu stůl v *The Ivy* na dnešní oběd. Zbytek svého drahocenného času jsem strávila pořádáním knížek, které jsme dostali

to ráno, podle barvy hřbetu a vyplňováním online kvízů na téma, které plemeno psa se nejlíp hodí k mému životnímu stylu, která disneyovská postavička je mi nejpodobnější a která celebrita z přelomu tisíciletí by pro mě byla dokonalým partnerem.

Dozvěděla jsem se, že bych si měla pořídit norfolkského teriéra, mám hodně společného s Meekem – mývalem z *Pocahontas* –, a že kdybych náhodou byla ještě někdy single, bylo by pro mě ideální narazit na Chada Michaela Murraye. Což jsou samé nesmírně užitečné informace, ale nedá se říct, že bych se dneska ráno zrovna probudila plná motivace a s vědomím, že nenahraditelným způsobem přispívám do společnosti.

A proto se snažím povzbudit pozitivními myšlenkami a rozhodnu se, že jakmile vyskládám tyhle knihy, napíšu si seznam uskutečnitelných věcí, které mohou být užitečné pro mou kariéru – jako že znova napíšu e-mail do The Arts Desk a přeptám se, jestli pořád ještě nemají žádné místo grafika, nebo že začnu žádat o místo v galeriích a u nakladatelů, co vydávají hodně grafických románů. Nesmím se zabydlet tady v tomhle pohodlí. Jestli chci pracovat v umění, musím pro to doopravdy něco udělat.

Jo, to je ono. Silné motivační myšlenky. Už teď mi všechno připadá lepší.

„Floro, máš jít za Harveyem.“

Zvednu pohled od rostoucí hromady knížek k Basilovi, našemu praktikantovi. Vznáší se nade mnou a scrolluje přitom v telefonu. Zní otráveně už jen z toho, že musel urazit těch pár metrů od svého stolu k mému, aby mi vzkaz vyřídil. Kluk se zplihlými vlasy, dvacetiletý synek jednoho z Harveyho golfových kámošů, je v novinách teprve asi týden, údajně kvůli „pracovní zkušenosti“, i když o žádné opravdové práci v souvislosti s ním zatím nevím. Většinu času tráví na TikToku nebo doprovázením Harveyho na dlouhých obědech.

„Dík, Basile,“ odpovím vesele, odhodlaná nevzdat se svého optimismu.

Pokrčí rameny, vklouzne zpátky za svůj stůl a svalí se na židli, aniž by jen na chvíli přerušil oční kontakt se svým mobilem. Moje intenzivní protočení očí zachytí sportovní redaktorka Iris, která zrovna s někým prochází grafický návrh. Nejdřív je mi trapně, že mě při tom někdo přistihl, ale když se na mě Iris spiklenecky usměje, mrkne k Basilovi a taky obrátí oči v sloup, uleví se mi a zazubím se na ni.

Iris je jednou z mála lidí, kteří mi tady v redakci nejsou protivní – asi hlavně proto, že jako jediná z novinářů registruje moji přítomnost. I když pracujeme každá v jiném oddělení – ona ve sportu a já v kulturní rubrice –, někdy se potkáme v kuchyňce, dáme si kafe a zasmějeme se svým zatuchlým, nafoukaným kolegům nebo sportovním primadonám, které zrovna zpovídala. Dokonce jsme spolu byly párkrát na obědě, což sice pro ni možná nic neznamena, ale já si toho hodně vážím. Nejsem v Londýně dlouho a nemám tu žádné pořádné přátele. Je fajn mít pocit, že si můžu s někým popovídat.

Jinak jsme každá úplně jiná. Nejdřív jsem z Iris měla trochu strach: je sebejistá, chytrá, duchapřítomná a taky neuvěřitelně krásná – tmavé vlasy, jemné rysy obličeje a úchvatné zelené oči. Kromě toho je úžasně stylová a sofistikovaná, vždycky je oblečená, jako by ji čekal důležitý pracovní oběd v Sexy Fish v Mayfairu, prostě taková ta ženská, která vejde do místnosti a všechny hlavy se otočí k ní. To já jsem spíš zdrženlivá a opatrná, se svými neposlušnými blond vlasy každý den marně bojuju, můj šatník zahrnuje převážně vybledlá trička a roztrhané džíny a do místností se víceméně plížím s nadějí, že si mě nikdo nevšimne.

Přesto jsme si padly do noty. Protiklady se asi fakt přitahují.

Dojdu k Harveyho stolu, odkašlu si a zeptám se: „Basil říkal, že se mnou chcete mluvit...?“

Harvey, aniž by odtrhl pohled od monitoru, mi dá vztyčeným prstem pokyn, ať počkám, než dopíše rozepsaný e-mail. Snažím se potlačit ušklíbnutí. Tohle je typický Harvey: chtít po někom, ať hned přijde, a pak ho nechat čekat. Strašně rád si připadá důležité a připomíná svým podřízeným, kdo je tady šéf.

Harvey je nabubřelý kretén věkové kategorie šedesát plus, který by vůbec neměl dělat kulturního redaktora celostátních novin vzhledem k tomu, že o filmu, výtvarném umění, hudbě ani divadle neví evidentně nic moc. Zato bohužel zná všechny správné lidi, aby takové místo dostal. Povaha toho chlapa se dá dobře shrnout právě faktem, že těch pár metrů přes místnost poslal svého praktikanta, aby mi vyřídil, že se mám dostavit, místo aby prostě zvedl zadek a přišel za mnou sám.

„Dobře, tohle bychom měli,“ prohlásí nakonec Harvey, stiskne enter a otočí se na židli čelem ke mně. „Floro, pojďme do zasedačky.“ Vstane ze židle. „Basile, dej mi pět minut a pak si dojdeme na oběd.“

„Skvělý,“ přikývne Basil, který právě projíždí Instagram. „Celej den jsem neměl čas spolknout ani sousto.“

Mrknu k hodinám na zdi. Je půl dvanácté.

Dojdeme do jedné prázdné zasedačky, Harvey otevře dveře a pokyne mi, ať vstoupím.

„Posaďte se,“ řekne, nechá za sebou dveře zavřít a podívá se ven do redakce. Naše zasedačky jsou v podstatě řada skleněných boxů na jedné straně pracovního prostoru, takže do nich každý vidí. Harvey si zamyšleně pohladí bradu, pak strčí obě ruce do kapes a otočí se ke mně čelem. Vydechne.

„Floro, obávám se, že vás budeme muset propustit.“

Zamrkám na něj. „Já... pardon?“

„Určitě víte, v jak ubohém stavu je v dnešní době státní žurnalistika,“ pokračuje Harvey, jako by se nechumelilo, vytáhne ruce z kapes, položí je na opěradlo nejbližší židle a předkloní se. „Musíme šetřit. Vy jste přišla teprve vloni a... no, víte, jak to je. Poslední přijde, první odejde.“

Nevěřicně na něj zírám.

„Vy mě... vyhazujete?“ podaří se mi zaskřehotat.

„Ne, jistěže ne!“ couvne šokovaně. „Jen vám dávám výpověď pro nadbytečnost.“

Jakmile mi dojde význam jeho slov, bodnou mě v očích horké slzy. Jo, tohle možná není kariéra mých snů, ale pořád je to moje práce. Děkala jsem všechno, co se po mně chtělo. Nemůžu uvěřit, že se mě teď chtějí zbavit. Harvey si tuhle došel – bez přehánění! – na čtyřhodinový oběd a já vím, že si ho nechal proplatit. Já jsem si nenechala proplatit nikdy nic. Takže jak je možné, že je to moje propuštění, co jim ušetří peníze?!

Odkáže si a nervózně přešlápne. „Je to ošklivé, ano, ale nedá se nic dělat. Všechny podrobnosti s vámi proberou na oddělení lidských zdrojů... Chci vám osobně poděkovat za vaši... přiměřenou práci v posledních měsících. Jsem si jistý, že se vám bude dařit i v budoucnu, a kdybyste někdy chtěla zajít na drink, můžu vám poskytnout pár cenných rad...“ Odmlčí se, zabloudí očima do mého výstřihu a zase zpátky nahoru: „Dveře u mě máte vždycky otevřené.“

Ach – můj – Bože.

On po mně vyjíždí, zatímco mě vyhazuje?

„Takže,“ odkáže si a podívá se přes sklo ven na hodiny – je půl dvanácté a čtyři minuty. „Já už bych měl vyrazit na oběd, mám schůzku. Jestli máte jakékoli otázky, napište mi e-mail a všechno

vyřešíme. Zajděte na HR a oni vám se vším pomůžou. Teď mě omluvte, já už musím.“

Když se natahuje ke klice, zaváhá, ohlédne se na mě a zhluboka se nadechne. „Floro,“ začne trochu mírnějším tónem a já si na okamžik fakt myslím, že mi řekne něco hezkého. „Zamluvila jste pro mě a Basila ten stůl v The Ivy?“

Stále v naprostém šoku se přistihnu, jak příkyvuju, protože v puse mám tak sucho, že nejsem schopná mluvit.

„Vynikající,“ ožije. „Toho jejich malajského krevetového karí se nemůžu nabažit. Je prostě vynikající. Musíte ho ochutnat, jestli někdy budete mít příležitost.“

A s touto nedocenitelnou radou na rozloučenou odejde ze zasedačky.

„Věř mi, Floro, budou litovat toho dne, kdy tě nechali jít,“ říká mi Iris, zatímco mrzutě odemykám dveře svého bytu. „Hele, vím, že ti to teď připadá nanic, ale snaž se soustředit na to, že se ti ta práce vlastně stejně nikdy nelíbila. Čekají tě mnohem větší a lepší věci – vím to. Možná ti to teď tak nepřijde, ale tohle celý je pro tebe dobrý.“

Bylo to od ní hezké, že trvala na tom, že mě doprovodí domů, poté co jsem jí na záchodě svými slzami zamokřila rameno kolem dokola a následně nařikala na svou ubohou zaniklou kariéru celou cestu vlakem z Waterloo až do Wimbledonu, kde bydlím s Jonahem v pronajatém bytě s jednou ložnicí. Když jsem souhlasila, že se s ním přestěhuju do Londýna, neměla jsem ponětí, kde hledat byt, protože jsem město moc neznala, ale pak jsem zjistila, že on už si vybral Wimbledon. Všichni jeho kamarádi bydlí v jižním a západním Londýně, takže to je asi logické. Ale tenhle byt jsem nám našla

já – sotva jsme se na něj přišli na Lingfield Road podívat, hned jsem věděla, že tady chci bydlet.

Dovedu Iris do obýváku a najdu tam puštěnou televizi. Jonah ji nejspíš zapomněl vypnout, než ráno odešel. Běží na ní Eurosport s přímým přenosem z Australian Open. Jeden z hráčů tam zrovna něco vztekle ječí na rozhodčího.

„Kieran O’Sullivan,“ praví za mnou zasněně Iris. Zjistím, že se mi dívá přes rameno.

„Kdo?“

Kývne k tomu vysokému tmavovlasému klukovi, co divoce gestikuluje k rozhodčímu. „Ten irský tenista. Horkokrevný – a neuvěřitelně sexy.“

„No jo, o tom jsem slyšela.“

Díváme se, jak si strhává z hlavy kšiltovku a vztekle ji hází na zem, čímž si vyslouží sborové bučení z publika.

Iris si založí paže. „Je zajímavé se na něj dívat, když se do toho dá. Je tak vášnivej a náladovej a... sexy.“ Znovu roztouženě vzdychne a potichu dodá: „Vydržela bych se na něj dívat celej den.“

„Je takhle vzteklej i osobně?“

„Těžko říct – nedává rozhovory. Kdysi je dával, dřív, když začínal. Celkem brzy se dostal do finále Australian Open a najednou všichni čekali, že hned vyhraje i všechny ostatní grandslamy, ale nikdy se to nestalo. Mokrát se dostal do semifinále nebo i finále, ale nakonec tyhle velký trofeje nikdy nevyhrál.“ Pokrčí rameny. „A teď se novinářům vyhýbá.“

„Možná je to lepší,“ poznamenám, když ten kluk dostane napomenutí od rozhodčího.

Sundám si čepici, šálu a kabát, začnu hledat ovladač od televize a jsem čím dál vzteklejší, že se mi ho nedaří najít. Já ho vždycky nechávám přesně na tomtéž místě, na našem skleněném konferenčním

stolku, ale Jonah ho rád zahazuje kdekoli, i když jsem ho už tisíckrát prosila, aby ho vrátil na místo.

„Krásnej pokoj,“ prohodí Iris, zatímco prohmatávám polštáře na sedačce. „Ta malba je nádherná.“

Zvednu zrak k růžovému motivu rozkvetlých třešní, který pokrývá celou zadní stěnu kolem ohniště a krbové římsy. Nechala jsem se inspirovat podobným designem z jednoho filmu a namalovala ho hned ten týden, co jsme se nastěhovali, aby byt vypadal trochu útulněji a osobněji. Jonah pořád remcal, že věnuju všechen volný čas zkrášlování bytu, že to prý může počkat, ať radši vybaluju krabice, ale nesouhlasila jsem s ním. Byla jsem z toho stěhování nesvá. Když jsem přišla do bytu, potřebovala jsem se tu cítit doma.

„Tak si na ni nezvykej,“ zamumlám. „Chystáme se ji přemalovat.“

Zmateně se zamračí. „To si děláš srandu.“

„Jonah si myslí – pardon, my si myslíme, že ten pokoj bude vypadat sofistikovaněji, když bude krémově bílý.“ Konečně se mi podaří najít ovladač pod jedním polštářkem. „Ha!“

Vypnu televizi.

A přesně v tu chvíli to uslyšíme: hlasité zasténání z ložnice. Mužský hlas. Jonahův hlas. Strnu. Následuje zasténání ženského hlasu. Teď strne i Iris.

„To... to přece není...“ šeptám, ale zmlknu, protože se mi udělá knedlík v krku.

S tlukoucím srdcem jdu po špičkách k ložnici. Iris jde za mnou, zůstane stát vedle mě a solidárně mi stiskne paži. Přes dveře znovu pronikne ten ženský hlas.

„Jo, jo! Ano, Jonahu!“

Iris vyprchá z obličejů všechna barva, připlácne si ruku na pusku.

„Floro,“ zašeptá skrz prsty a oči se jí lesknou soucitem.

Otočím klikou, strčím do dveří a nechám je otevřít dokořán.

Na posteli je moje sousedka Zoe, nahá, jak ji pánbůh stvořil, sedí obkročmo na Jonahovi, který leží na zádech a v rukou svírá její hou-pající se boky.

Nejdřív se cítím jen tupě. Jako by můj mozek tak úplně nechá-pal, že to, co vidím, je skutečnost, a tak to ani nepotřeboval nijak zpracovávat. Ale jak mu začíná docházet realita situace, pronikavá bolest v srdci mi začne po celém těle šířit šok.

Vydám jen tiché, slabé zakňourání.

Vtom Jonah zvedne hlavu a uvidí nás. S panikou v očích zvedne Zoe vzhůru a odhodí ji ze sebe tak prudce, že se Zoe překotí přes hranu postele a s heknutím přistane na podlaze. Kdyby to neby-lo tak nechutný, byla by to docela zábavná scéna. Sitkomový pu-blikum by se popadalo za břicha. Jenže tohle není fiktivní scéna. Nikdo nezavolá „stop!“, protože tohle je opravdovej život. Tohle se doopravdy děje.

„Floro!“ vyjekne Jonah a zakryje si rukama rozkrok. „Co tady dě-láš?“

Bloudí očima po pokoji, zatímco zpoza postele se vynoří rudý, polekaný obličej Zoe. Ta se snaží zabalit do naší příkrývky, kterou zřejmě předtím skopli z postele na zem.

Stop. Stop.

S točící se hlavou a rozmazaným viděním zašátrám ve vzduchu a opřu se o Iris. Pak se jí zhroutím do náruče a podlomí se pode mnou kolena.

STOP.

1

O šest měsíců později

„A jsi si tím jistá?“ ptá se mě po telefonu Iris, zatímco do tašky úhledně skládám džínové šortky s vysokým pasem. „Čtyři týdny o samotě, to je dlouhá doba.“

„Iris, máločím v životě jsem si byla tak jistá,“ trvám na svém. Zapnu hlasitý odposlech a vybalancuju mobil na hromadě knížek na nočním stolku, abych mohla pečlivě složit několikero pěkných šatů s květinovým vzorem. „Čtyři týdny o samotě je přesně to, co teď potřebuju.“

„Jezerní oblast je příšerně daleko,“ vzdychne. „Copak na tom grafickém románu nemůžeš pracovat tady v Londýně? Ať si můžeme občas někam vyrazit. Všechny moje ostatní kámošky jsou vdané nebo mají mimina, a i když je miluju, potřebuju tebe. Kdo jinej se mnou bude chlastat až do noci a tancovat na stole?“

Odfrknu si. „Copak my jsme někdy tancovaly na stole?“

„Můžeme, když zůstaneš ve městě. Londýn v létě je pěkně divokej.“

Zachechtám se a úhledně vtisknu šaty do kufru. „Je to jen pár týdnů a pak s tebou budu tancovat, na kolika stolech budeš chtít. Mně jde právě o to, abych vypadla z města a měla trochu času jen pro sebe.“

Znovu vzdychne a její tón zvažní. „Floro, nenaštvi se, že ti to říkám, ale mám o tebe starost. Chápu, že změna prostředí může probudit kreativitu – a určitě souhlasím, že si zasloužíš pauzu –, ale nechci, abys jela takovou dálku, jen abys zjistila, že se cítíš... osamělá.“

Svěším hlavu a pevně semknu rty. Za poslední půlrok se z Iris stala moje nejbližší kamarádka a já dobře chápu, co mi říká a proč. Co se Jonah odstěhoval, nebyla jsem na tom zrovna nejlíp. Vlastně by se dalo říct, že jsem byla nějakou dobu úplně v háji. Nejsem právě hrdá na to, jak jsem náš rozchod zvládla: doprošovat se Jonaha, aby zůstal, když to on mě podvedl, bylo žalostné dno mého života, na které bych raději zapomněla.

Navzdory všem varovným signálům, jeho kousavým poznámkám a opomíjení jsem samu sebe naivně přesvědčila, že on je pro mě to pravé. Že je můj On. Byli jsme spolu tři roky a opustila jsem kvůli němu všechny kamarádky a dobré místo osobní asistentky v Norwichi. Přestěhovala jsem se do Londýna, kde jsem nikoho neznala, a ze všech sil se snažila zapadnout do jeho života. Úplně jsem se přestala starat o to, co chci já; všechno jsem dělala pro něj, cokoli, jen aby on byl šťastný. Dělala jsem to ochotně. A najednou, když se to toho osudného lednového dne všechno rozpadlo, jsem se ocitla bez práce, bez kamarádů a bez Jonaha.

Celý můj svět se rozdrobil do nicoty.

Až na Iris. Ta mi celou dobu stála po boku. Jsem šťastná, že ji mám – možná je moje kamarádka jen chvíli, ale zjišťuju, že ta nejlepší, v jakou jsem kdy mohla doufat. Hodně mých starších kamarádství vybledlo, když jsem začala chodit s Jonahem. On si s mou malou skupinkou přátel ze školy nerozuměl. Kdykoli jsem si s nimi domluvila setkání, brblal, proč musí jít se mnou, a když už šel, dával mi hodně najevo, že jde nerad. Protože to mezi mnou a Jonahem

vyvolávalo napětí, vídala jsem tu skupinku čím dál míň, přestala jsem se o to snažit. Když jsem odcházela do Londýna, už jsem měla pocit, že jsme si vzdálení, že mám bliž k pompézním kámošům Jonaha.

Jenže od našeho rozchodu se mnou nikdo z nich nepromluvil. Když si měli vybrat stranu, za mnou se nikdo z nich ani neohlédl.

I když jsem jedním bolestným rázem přišla o většinu kontaktů spojených s Jonahem, jedna připomínka zůstala a bylo až krutě nemožné se jí zbavit: moje sousedka. Když jsme se rozešli, Jonah se chtěl hned odstěhovat z tohoto bytu do sdíleného domku někde v Claphamu, ale přes všechny vzpomínky, které tu po sobě zanechal, bylo na tomhle bytě něco, s čím jsem se prostě nemohla rozloučit. Wimbledon jsem si zamilovala a nedokázala jsem si představit, že budu někde jinde v Londýně, a tak jsem se rozhodla zůstat. Jenže hodit minulost za hlavu bylo mnohem těžší, když jsem neustále potkávala Zoe.

Bohužel musím bydlet vedle lidské připomínky toho, že – jak jsem se vždycky obávala – pro někoho jako Jonah jsem nikdy nebyla dost dobrá. Zato Zoe je až nechutně dokonalá. Je vysoká a elegantní, má lesklé, vlnité hnědé vlasy, lícní kosti ostré jako břitvy, plné rty a velké hnědé oči. Nehty vždycky perfektně nalakované, make-up bez jediné chybičky, a navíc dělá v módním PR, takže chodí ještě dokonale oblékaná. Ještě nikdy jsem ji neviděla vypadat špatně. Ani jednou. I když vynáší odpadky, pořád vypadá jako modelka, co zrovna není ve službě.

A k tomu všemu je tak hrozně milá. Nebo jsem si to aspoň myslela. Byla vždycky tak přátelská a vtipná, když jsme se náhodou potkaly. Myslela jsem, že jsme se sousedkou prostě vyhráli jackpot – komu se to v Londýně poštěstí? Ale od toho incidentu jsme spolu nepromluvíly. Jednou se mi pokusila omluvit, ale Iris jí poradila,

ať kruci vypadne a už nikdy se ke mně ani nepřiblíží. Zdá se, že si tu radu vzala k srdci, což je nejspíš dobře. Ale to je fuk. Víím, že tu Zoe je, a kdykoli ji zahlédnu, jak se nese do práce, připomene mi to všechno, co já nejsem.

Ale přece jen už je mi o něco líp. Ta ochromující bolest, co se mi usadila v srdci na prvních pár měsících po Jonahově odchodu, už skoro kompletně vyprchala. Každý den se mi po něm stýská o něco míň a pomohlo mi i to, že jsem si našla dočasnou práci osobní asistentky. Je placená mnohem líp než ten můj krátký úlet k novinářině a pomáhá mi zvládat platit celý nájem, teď když už mi Jonah nepřispívá. Samozřejmě tohle je Londýn, takže jsem se stejně musela spojit se svým tátou a poprosit ho o finanční výpomoc, což jsem vnímala jako neskutečnou hanbu.

„S radostí vám zaplatí nájem na celý rok,“ štěbetal vesele do telefonu jeho osobní asistent Andy. „Můžeme vám převést peníze ještě dnes.“

„Ne, ne, ne,“ bránila jsem se srdnatě. „To je od něj moc milý, ale já potřebuju jen půjčit na pár měsíců, než se postavím na nohy. Až nám vyprší nájemní smlouva, najdu si něco levnějšího, ale do té doby, kdyby mu to –“

„Výborně, a... je to. Převod je hotov,“ přerušil mě. „Kdyby vám nevadilo potvrdit nám e-mailem, že peníze dorazily, budeme rádi. Mohu vám dnes ještě s něčím pomoci?“

„Já... ehm... dobře, páni, děkuju, ale já vám stejně většinu těch peněz pošlu hned zpátky, protože, jak říkám, to je moc milý, ale nechtěla jsem, aby za mě zaplatil –“

„Udělal to moc rád, slečno Hendrixová. Potřebujete ještě něco?“

„Ehm... no, ráda bych mu poděkovala, jestli je to možné?“

„Obávám se, že dnes má jednu schůzku za druhou, ale nebojte se, určitě mu váš vzkaz vyřídím.“

„Á, tak jo. Díky. Možná by mi mohl zavolat, až bude mít chvílku.“
„Výborně. Přeji krásný den a díky za zavolání.“

Táta samozřejmě nezavolal, ale za pár dní mi poslal zprávu, kde se ptal, jestli jsem peníze dostala, a to už je něco.

Přes všechno, co jsem říkala, pro mě byla velká úleva, že mám prozatím na účtu dost peněz. Pořád jsem odhodlaná mu je všechny vrátit, protože vážně nemám chuť se s čímkoli spoléhat na tátu. A teď se navíc objevila příležitost, která je až příliš dobrá na to, abych ji odmítla: blíží se tenisový turnaj ve Wimbledonu a pronájmy bytů v téhle oblasti jdou na dračku. Svěřila jsem svůj byt agentuře a udělala jsem TERNO: další čtyři týdny mi zaplatí nájem nejmní za tři měsíce. Ty ceny jsou naprosto šílené, ale, no víte, já si nestěžuju.

Je to dokonalá příležitost. Můj byt je na skvělém místě, a navíc jsem do popisu mohla uvést, že byt nade mnou je momentálně prázdný, protože jeho obyvatelka paní Perryová si splnila životní sen a vyrazila si na tříměsíční cestu po Asii, takže ten, kdo tu bude bydlet, bude mít absolutní klid. Pronajal se okamžitě. Zřejmě existují fanaticky oddaní fanoušci tenisu ochotní zaplatit cokoliv, jen aby mohli chvíli bydlet ve Wimbledonu a nasávat zdejší atmosféru.

Abych byla spravedlivá, touhle roční dobou je tu opravdu krásně. Wimbledon Village mimořádně ožije – je tu rušno, jak se do tohoto kouta Londýna stáhnou lidi z celého světa. Zahrádky všech restaurací a barů se zaplní lidmi, co si povídají a smějí se v záři sluníčka, a samotná vesnice vypadá idylicky – všude visí košíky přetékaající barevnými květinami a výlohy obchodů soupeří o to, která bude mít nejextravantnější tenisovou výzdobu.

Ale nejlepší na tom všem je, že mi to poskytlo to pošťouchnutí, které jsem potřebovala, abych na chvíli vypadla z Londýna

a pronajala si chatu v Jezerní oblasti, kde začnu konečně pracovat na svém grafickém románu. Je dokonalá. Moje babička z máminy strany žila v Keswicku a moje nejvzácnější vzpomínky jsou z dob, kdy jsem jezdila na pár týdnů v létě k ní. Každou chvíli jsme vyrazily někam na procházku a našly si klidné místo daleko od turistů – tam jsem si kreslila a ona malovala akvarely.

Jako náctiletá holka jsem tam utíkala z toho chaosu života s mámou. Babička věděla, co se s ní děje a co musím zvládat já. Věděli to všichni. Když jsem byla malá, máma byla to, čemu se říká funkční alkoholik: zvládala svou každodenní rutinu, aniž by její problém s pitím přitahoval moc pozornosti, ale takový životní styl jí nemohl vydržet dlouho, a když mi bylo patnáct, už svojí závislosti naprosto podlehla.

A ne že bych si mohla jít pro pomoc k tátovi. Ten v té době žil v New Yorku se svou novou ženou Camilou, bohatou dědičkou, které pomáhal s rozšiřováním jejího finančního impéria. Ale zase jsem měla babičku. Přijela k nám a chvíli zůstala, kdykoli to šlo; o prázdninách nám pomáhala tím, že si mě brala k sobě do Jezerní oblasti, a taky mi předala svoje umělecké geny. Ona byla jediná, kdo věřil, že ve mně něco je – jinak si ani máma, ani táta, každý ze svých důvodů, vůbec nevšimli toho, že mě umění zajímá.

Když jsem odešla ze školy a máma umřela, babička se nastěhovala ke mně do bytu v Norwichi, aby mi pomohla zařídit všechno kolem pohřbu, a pak mi pomohla taky najít jiný, vlastní byt, bez smutných vzpomínek. Táta se hlásil a dělal všechno možné, aby mi pomohl tím jediným způsobem, kterým mohl – finančně –, ale jinak jsem se ve všem ostatním spoléhala na babičku. Teprve po několika letech, brzy po dvacítce, když umřela i ona, jsem si uvědomila, že jsem sama. A proto se Iris mýlí. V Jezerní oblasti se nebudu cítit osaměle, ani kdybych tam celé čtyři týdny nepotkala jedinou živou

duši. Je to to jediné místo, kde jsem se kdy cítila bezpodmínečně milovaná.

„Nedělej si starosti, Iris,“ ujišťuju ji proto vážně. „Budu se tam mít skvěle. Bude tam klid a ticho a spousta inspirace. Je to přesně to, co potřebuju.“

„Co potřebuješ, je sexy chlap mezi nohama.“

Vyprsknu smíchy. „Iris!“

Přeruší nás zvuk domovního zvonku. Zmateně se zamračím a podívám se na telefon, kolik je hodin. Musí to být nějaký kurýr, i když si nevzpomínám, že bych si něco objednávala.

„Musím jít – někdo přišel,“ řeknu jí. „Zavoláme si později.“

„Fajn, dej mi vědět, až budeš na cestě!“

Zavěsíme, já nechám mobil vklouznout do kapsy, odběhnu na chodbu a otevřu dveře.

Není to kurýr.

Na mém prahu stojí vysoký mužský se širokými rameny v černých džínách a bílém tričku, pod kterým se mu zřetelně rýsují opálené, svalnaté paže. Má kšiltovku staženou hluboko do čela, takže rozeznám jen plné rty a náznak tmavého strniště na ostré linii dolní čelisti. Pak zvedne hlavu a upře na mě pronikavý pohled safírově modrých očí, rámovaných výrazným tmavým obočím.

Ostře se nadechnu, protože ho okamžitě poznám.

Je to Kieran O'Sullivan. Ten Kieran O'Sullivan, slavný tenista a světově proslulý idiot. Věděla jsem, že je vysoký, ale on je sakra vysoký, může mít metr devadesát pět, a pohledný, až to bere dech. Kdyby to nedotáhl tak daleko v tenise, s těmi dokonalými hranami lící a pronikavýma očima by z něj byl určitě dokonalý model pro Calvina Kleina. Co SAKRA dělá Kieran O'Sullivan u mých dveří? Nevypadá, že se ztratil. Spíš působí netrpělivě, jako že ten, kdo tu nemá co dělat, jsem já.

Zamračí se, na tenhle výraz má zřejmě patent.

„Vy jste z agentury?“ zeptá se netrpělivě s měkkým, melodickým dublinským akcentem.

„V-vy jste –“ zakoktám se.

„Jo, já jsem Kieran O’Sullivan, rád vás poznávám,“ pronese tak přezíravě, jako že mě vůbec nepoznává rád, jako že jsem spíš nepřijemná komplikace.

A pak vpochoduje do mého bytu.

Kieran O’Sullivan si mě klidně obejde a nakráčí si ke mně domů, jako by mu to tu patřilo. Jsem z toho tak zaskočená, že jen ustoupím a nechám ho projít, jako by bylo úplně normální, že se za dveřmi objeví cizí člověk z ulice a vleze mi domů bez jakéhokoli vysvětlení. Když prochází okolo mě, ucítím pižmovou vůni santalového dřeva, doprovázenou pronikavým závanem zvětralého alkoholu. Zmizí v obýváku a já v zrcadle na protější stěně uvidím, že mi pusa visí dokořán. Rychle ji zavřu.

Než zabouchnu vchodové dveře, vystrčím hlavu ven a rozhlédnu se na ulici na obě strany, jestli snad jen neutíká před paparazzi nebo něco takového a neskočil do prvního domu, který měl po ruce, ale venku je pusto a prázdno. Přišel sám.

Využiju příležitosti a zkontroluju svůj odraz – koneckonců jsem dneska nečekala, že narazím na tenisovou hvězdu. Pročísnu si vlasy prsty, pokusím se trochu zkrotit vlny a přejeďu si prstem pod okem, abych se ujistila, že se mi nerozmazala řasenka, kterou jsem dost nedbale použila dnes ráno. Základ jsem si ráno nenanášela, takže moje pihy se skví v celé svojí kráse, ještě zvýrazněné sluníčkem, které nás v Londýně poslední dobou oblažuje svou přítomností. Všimnu si páru zlatých kroužkových náušnic na stolku v chodbě vedle vázy čerstvých květin, které jsem sem dávala ráno – včera jsem je sem položila schválně, abych si je nezapomněla vzít s sebou

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Na kurtu***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.